

LEGIE

Kristýna
SNĚGOŇOVÁ

František
KOTLETA

PÁN
HOR

KRISTÝNA
SNĚGOŇOVÁ

LEGGIE

**PÁN
HOR**

Kristýna
SNĚGOŇOVÁ

LEGIE

**PÁN
HOR**

FANTASTICKÁ
ÉPOCHA

Copyright © Kristýna Sněgoňová, 2022

Cover art © Jiří Arbe Miňovský, 2022

Illustrations © Lenka Tarwari Jandová, 2022

Czech edition © Nakladatelství Epoque, Praha 2022

ISBN 978-80-278-0076-6 (print)

ISBN 978-80-278-1189-2 (ePub)

ISBN 978-80-278-1190-8 (mobi)

ISBN 978-80-278-1191-5 (pdf)

V jedné předaleké galaxii

Vesmír je kruté místo. Právo na život má pouze ten, kdo si jej uhájí v boji. Taková jsou pravidla tam venku. Lidé se je dozvěděli v den, kdy na jejich planetu zaútočila invazní flotila civilizace enlilů. Krátká, ale tvrdá válka srazila lidstvo na kolena a udělala z něj otroky mimozemských dobyvatelů. Otroky, kteří si zaslouží život, jen pokud budou svým majitelům věrní a užiteční. Jenže lidé se nevzdali. Kapitán české tajné služby František Moravec připravil plán na záchranu lidstva, který sice ztroskotal, ale jemu se podařilo aspoň získat starou nákladní loď, tajně vybavenou technologií tajemných rutašů – prastaré vesmírné rasy, jež se nyní skrývá před světem. Na lodi Kraksna pluje s ruským poručíkem Gerasimem, technikem Aloisem Vodičkou, mimozemšťankou Agou, italským veteránem Giuseppem, tajemnou Amandou, unesenou mimozemšťany dlouho před začátkem invaze, a polskou profesorkou Dankou Krasiňski. A s odhodláním škodit enlilskému impériu a jeho bitevním flotilám. Ano, na první pohled to není nejostřejší posádka, ov-

*šem není všem dnům konec a lidé koneckonců
vždycky dokázali překvapit.*

Gugly gugly gugly

V tom okamžiku se jedna z žížal vynořila po Vodičkově pravici a prskla po něm bílé vlákno. Těsně ho minula.

Technik zapadl za hrazení, které od sebe oddělovalo jednotlivé přistávací plochy. Modul se najednou zdál současně blízko i daleko. Vedle technika dopadl Ital. Scházel jen milimetr, aby ho paprsek energie připravil o ucho. I když to byla jedna z tělesných částí, které by postrádal nejméně, sklonil se ještě níž.

Pak za hrazení skočil i sukra a zakvílel: „Zasekl se mi palek!“

„Hoď ho po nich.“ Vodička mu vrazil do rukou kumaru. „A potom i tohle.“

Sukra začal kumaru mačkat jako vesmírnou alternativu relaxačního balónku. Nezdálo se, že by to pomohlo, ale aspoň je kumara nepo-leptal. Možná už bylo opravdu po něm.

„K modulu je to jen kousek!“ Vodička se snažil přehlušit burácení sirény. „Stačí, když...“

Co, to už se nedozvěděli. Nad hrazením se objevila žížala. Zvedla se a napřímila se jako kobra – ten pohled Vodičku šokoval. Ztratil dra-

hocennou sekundu, která stála mezi ním a bílým vláknem.

V tom okamžiku guglu zasáhl Giuseppe.

Shodil Rakka na zem, rozběhl se proti žížale jako s beranidlem a vši silou jí narazil do boku. Dvoumetráková gugla to sotva pocítila, ale Giuseppe se nesnažil ji povalit. Zahákl prsty za mezeru mezi tělními články a vyškrábal se na žížalu. Pokusila se ho shodit, ale jakmile byl jednou nahoře, držel se jako helvétská víra. Chvíli se svíjela, zatímco ji Giuseppe kopal všude možné a prsty se jí snažil vypíchnout oči, jako by celé mládí strávil po opavských nonstopch, v nichž víc než na technickém provedení záleží na výsledku rvačky.

„Dostaň nás do toho člunu!“ zařval na Vodičku.

V tu chvíli si žížala uvědomila, že podobně jako v Giuseppeho případě i její nejsilnější zbraní krom nožek je vlastní váha, a začala se převalovat sem a tam. Ital to naštěstí pochopil a pohotově seskočil, nebo možná spíš spadl, a než ho mohla gugla zalehnout, odkulil se stranou. Technik se rozběhl k modulu.

„Co mám dělat?“ naříkal sukra a pokoušel se zprovoznit palsek. Burácení sirény neustávalo. „Co mám, u všech duchovních červů, dělat?“

Giuseppe vyskočil na nohy, popadl ho za rameno a vytáhl jej nahoru. „Mám nápad. Co

takhle použít stroj času, vrátit se do doby o pár dní dřív a tentokrát už se nechovat jako debil?“

O pár dní dřív

Představy, že budou muset Amandu hledat po celém vesmíru, se Vodička hrozil víc než vzpomínky na chepitové doly, takže když Moravec zjistil, že se na Karchemiši nalodila na guggelskou palubu, ulevilo se mu.

Skutečnost, že osmnáctiletá dívka s mentalitou osmileté a zálibou v obnažování se a fekálním humoru – v obojím povzbuzovaná Gerasimem –, je tam sama, by mu za jiných okolností způsobila nejednu bezesnou noc, ale on toho poslední dobou ani tak moc nenaspal. Gugly byly navíc, ve srovnání se vším, co už měli za sebou, neškodné.

Aspoň podle Moravce.

Tak jako tak, uklidňoval se Vodička, se k ní nedostaneme ani snáz, ani rychleji, ať už si budu, nebo nebudu dělat starosti.

Ale přesto si je dělal.

Pomatená Španělka přirostla technikovi k srdci víc, než by ostatním přiznal – což ani nemusel, protože si toho všimli sami. I když zarputile tvrdil, že v konkurenci, kterou představoval zbytek posádky, je pochopitelné dát přednost někomu, kdo za svou oblíbenou kra-

tochvíli nepovažuje vykrkávání ruské hymny, už dvakrát ho omylem neotrávil a z frustrace se ho velmi pravděpodobně nepokusí zabít.

Tehdy se urazil Gerasim i Giuseppe.

Aga s profesorkou si nebyly jisté, o které z nich mluví.

Vodička brzy pochopil, jak je Amanda ve skutečnosti vynalézavá. I když měla tendence značkovat si své území a většinou sociálních interakcí proplouvala jako Titanic, hloupá nebyla ani trochu. Ráda s ním trávila čas v dílnách, ptala se na Kraksnu, poslouchala a sama přicházela na věci, které jeho ani nenapadly. Vodičkovi táhlo na sedmdesát – přestože mu rutašové pomohli s chepitovou rakovinou, se svým současným životním stylem nečekal klidnou smrt v teplé posteli. Špatně spal už před Amandiným zmizením, a tak po nocích pro případ, že by se mu něco stalo, zálohoval informace od rutašů. S pomocí přístroje, který by byl, jak doufal, schopný je nahrát do mozku i Španělce. Ovládání Kraksny si i tak žádalo technickou úroveň, kterou zbylí členové posádky postrádali, a Vodička navíc Kraksnu považoval svým způsobem za svou; kdyby ji měl někomu předat, chtěl, aby to byla Amanda.

Ale ta teď byla pryč a on zůstal na palubě přestavěné nákladní lodi jen s Giuseppeem.

Ještěrku unesli a Moravec se ji vydal hledat. Gerasim by možná inicioval hlasování o tom, jestli není pro všechny lepší nechat ji ztracenou, ale ten doprovázel profesorku na misi, během níž měla dělat prostředníka mezi Čajinskou unií a kary. Takové rozložení sil Vodička nepovažoval za ideální – kdyby si mohl vybrat, radši by s sebou kapitána než špatného kuchaře –, ale ocenil, že i Giuseppe bere hledání Amandy vážně. Když se mu za to pokusil poděkovat, Ital znervózněl podobně, jako to odpoledne, co si Gerasim vzpomněl, že má narozeniny, a pak Giuseppeho přistihl, jak se mu pokouší upéct dort. Když si Ital všiml, že ho sleduje, jak se na polevu pokouší napsat neobratnými bukvami „Gerasim“, rozběsnil se a hodil dort do koše, což Rus kvitoval slovy: „Nakonec bych ho tam asi stejně vyzvracel.“ Vodička Itala prokoukl dávno; choval se jako hovado a vařil jako Babica, ale doopravdy mu záleželo, pokud ne na posádce Kraksny, pak aspoň na záchraně lidstva. A Amanda byla jeho součástí.

Podle záznamu z karské databáze, kterou kapitánovi dala Královna žihadel, měly gugly, nenásilní vesmírní hédonisté, mateřskou planetu nedaleko Karchemiše. Aspoň na vesmírné poměry. Do enlilského sektoru – i když stále rostoucího – zatím nespadala a gugly, dvoume-

trákové žížaly se spoustou nožiček, udržovaly s enlily příměří. Byť to nejspíš spočívalo v tom, že je měly švestky na seznamu k vyhlazení až za kary. Ostatně i proto jinak samotářské žížaly poslaly svého zástupce na Karchemiš.

Nebylo tedy pravděpodobné, že by na planetě – jejíž jméno připomínalo zvuk Vodičkovy ranní očisty plic, jak jeho chrchlání kulantně nazývala profesorka – procházeli zuuriti mezi hořícími troskami. Ani že by se Giuseppe, jehož tvář už enlilové po zkáze Karchemiše znali, musel schovávat před automatickými sondami Společenství. Při pohledu na guglu by si sice jeden nejradši propláchl mozek savem, ale jinak byly žížaly neškodné. Dokud jim někdo nedal záminku k násilí. Přesto si Vodička nedokázal představit, že by mohly útočit jinak než nepřítel zalehnout a uválet k smrti, a karský záznam byl na podrobnosti skoupý – to nejzajímavější v něm bylo, že guglám sloužily jakési blechy, které vyžíraly špínu mezi štětinatými kroužky jejich těl a stejně tak guglí výkaly.

„To znamená hovna,“ upřesnil Giuseppe.

„Vím, co to znamená,“ zabručel Vodička.

„Já jen, že ses tvářil, jako že je to oukej.“

„Za tu dobu, co mi vaříš ty, jsem si zvykl na všechno.“

Cestou na Chrocht, jak se guglí domovně naučil říkat Ital, trávili oba členové posádky většinu času společně. Giuseppe, možná po úspěchu focaccie a špaget se sýrovou omáčkou, přestal předstírat, že vařit neumí, a tak Vodička hlady netrpěl, ačkoliv chuť neměl. Ital se staral o to, aby jedl, a Vodičkovi pomalu přestalo vadit, že mu při opravování Kraksny nebo práci s výrobníky zpívá árii Královny noci z Kouzelné flétny. Některé dny sedávali s Giuseppem na můstku, pili růžové rutašské kafe a v náznamech vzpomínali na rodnou planetu. Nehledat ztracenou Amandu, bylo by to asi to nejpříjemnější, co Vodička zažil od chvíle, kdy ho unesli ze Země.

Den cesty od Chrochtu se jim povedlo spojit se s profesorkou, aby se jí vyptali na cokoliv, co by jim o guglách mohla nad rámec karských informací říct. Na Karchemiši sice zažila svou chvíli šílenství, ale i když si pak nepatrně povolila drdol, žádná velká změna se nekonala. O to víc Vodičku překvapila, když se objevila na obrazovce.

Ženská před ním vypadala jako profesorčina mladší sestra, která místo studia propadla kouření trávy a volné lásce. Ve tváři byla červená a vlasy měla rozčuchané. Pokusili se jí zeptat na gugly, ale odpovídala roztržitě, a když

se v záběru objevil Gerasim, opustila místnost úplně. Jediné, co si z vysílání odnesli krom toho, že měla Danka Krasiński naruby halenku, bylo, že si mají dát pozor, co na Chrochtu jedí. Mohla by to totiž být guglí mláďata, což by nemuselo zapůsobit dobře. Giuseppe namítl, že pokud malé žížaly vypadají tak jako ty dospělé, jíst je nehodlá. Gerasim se nechal slyšet, že i to by ve srovnání s Giuseppeho ranou kuchyní představovalo zlepšení, chvíli si spolu vyměňovali něžnůstky jako „udav se chačapuri, bolševiku“ a „to se jí v Gruzii, diletante“, načež Rus projevil přání prohodit s Italem pár slov o samotě. Kroutil se u toho a koulel očima, takže Vodička nabyl dojmu, že z něčeho, co Giuseppe na Kraksně uvařil, dostal sračku a chce se ujistit, že mu to zaživa nežere střeva. Jak se ukázalo, než se spojení přerušilo, Gerasim si potřeboval promluvit o něčem osobním. Kuchař kolem toho dobrou hodinu lavíroval, vzdychal a naznačoval, a když se Vodička konečně zeptal, prohlásil, že si Gerasimovo tajemství odnese do hrobu. Z toho technik usoudil, že buď signál vypadl dřív, než se k tomu Rus vůbec dostal, anebo to byla nějaká volovina, a dál se nevyptával.

Když se dostali k Chrochtu, zapnuli mas-
kovací zařízení a přestoupili z Kraksny do vý-
sadečného modulu. Stanici na povrchu pak

zaslali identifikační kód. Bylo to první přistání od chvíle, kdy opustili huntské služby, takže se čekání na to, až pozemní stanice přistání potvrdí, Vodičkovi zdálo nekonečné. Nakonec ale pronikli atmosférou planety a přistáli v sektoru astroportu určeném letovou kontrolou.

Na Chrochtu byla gravitace o něco nižší než na Zemi, možná jako na Venuši, ovšem s mnohem, mnohem přátelštější atmosférou, a podněbím ten kousek planety, na němž přistáli, připomínal jižní Evropu. Když Vodička nepočítal Základnu zmaru, která se ve skutečnosti nacházela na asteroidu, byl Chrocht už čtvrtou planetou krom Země, na které kdy byl. Přehnanými ambicemi netrpěl nikdy, ale ani ve snu by ho nenapadlo, že během života navštíví víc než jednu planetu. I když s ohledem na okolnosti, za nichž k tomu došlo, by si to radši odpustil.

A stejně se tím neměl komu pochlubit.

Vzpomněl si na Moravcova slova o tom, že by se měl osprchovat, a strávil před přistáním chvíli v koupelně. Přestože ho Giuseppe krmil, všiml si v zrcadle, jak staře a hubeně vypadá. Báł se o Amandu a kupodivu tím víc, čím blíž jí byli, jako by mu mohla na poslední chvíli proklouznout mezi prsty.

Když vystoupili z modulu, otevřel se před nimi Chrocht...

„... v celé své kráse,“ zašklebil se Giuseppe.

„Pořád vypadá líp než kukly.“

„Gugly.“

„To máš fuk,“ usoudil Vodička.

Líp možná vypadal, ale to bylo tak jediné, co se o něm dalo na první pohled říct. Astroport působil nečekaně prázdně. Neobsazené plochy, jednoduché stavby v dálce, krom jejich modulu byl v dohledu jen jeden člun v podobě dlouhého kovového parku. Loď, do níž na Planetě tisíců světel podle všeho nastoupila Amanda, tu, která připomínala ponorku z druhé světové války, nikde nezahlédli.

Jak podle karské databáze, tak podle Danky Krasiński žížaly moc návštěv nemívaly – kulturně i společensky, a především anatomicky byly tak odlišné od ostatních, že svou planetu opouštěly málokdy – a Chrocht samotný nenabízel ostatním druhům ani zábavu, ani – jak se ukázalo – dechberoucí scenérie. Jeho povrch tvořila převážně hlína a jednotvárná vegetace připomínající pokojové palmy. Životní prostor na povrchu gugly přizpůsobily anatomii enlilů, kulšešů a jiných tvorů vybavených horními a dolními končetinami a rovnou páteří, aspoň v doslovném smyslu. Možná jako vstřícné gesto pro případ, že by někdo z nich na Chrochtu přece jen přistál. Vodička, kterého už napadlo i to,

že se budou při hledání Amandy muset plazit pod zemí, to rozhodně ocenil.

Na okraji astroportu vyrůstaly lesklé kupole. Představovaly žížalí budovy a – jak se Vodička s Giuseppeem dozvěděli z karské databáze – navzájem je propojovaly hluboko položené tunele. Ty gugly používaly k pohybu po Chrochtu a cizinci do nich naštěstí měli vstup zakázán. I když pocházel z Ostravska, k šachtám Vodička kladný vztah neměl.

Ital si pečlivě zakryl tvář šátkem – i kdyby na ně švestky ve víru všeho ostatního zapoměly, po tom, co Kraksna napáchala u Planety tisíců světél, se stali jejich nepřitelem číslo jedna. Giuseppeho popis už byl v enlilských databázích a na jeho hlavu byla vypsaná odměna. Nechat se chytit a ztratit dalšího člena posádky si vzhledem ke svému stále se snižujícímu počtu nemohli dovolit.

Ačkoliv na to nemohli spoléhat, gugly možná neměly žádné zkušenosti s lidmi. I tak je ale mohly považovat za hrozbu nebo jen za někoho, kdo není ani hoden, aby s ním mluvily. Natož pokud už se k nim dostala zpráva o kapitánu Boučačovi a ony si uvědomily, kolik by mohli enlilové za dopadení jeho posádky vyplánout. I kdyby jako poděkování jen odložili invazi na Chrocht.

Vodička s Giuseppem se rozhodli nic nepodcenit a pod lehkými bundami měli oba schované pistole, vlastní verze ČZ 75. Kdyby si mohli vybrat, našli by Amandu a odletěli dřív, než si gugly vůbec všimnou, že tu přistáli, ale vesmír jim dával na vybranou jen málokdy. Pokud museli zabít žízalu, aby zachránili Amandu, byli rozhodnutí to udělat.

Technik už se vyznal v enlilském písmu, a tak brzy našel kupoli, v níž probíhala příletová kontrola.

Vydali se k ní.

Vodička cítil, jak se mu svírá žaludek – a už dlouho nebyl na vině Giuseppe. Dokud Amandu jen hledali, nedalo se toho moc pokazit. Nemohl se ale zbavit dojmu, že jednání s guglami, které měly něco, co chtěli, a jimž za to nemohli nabídnout nic krom zлата, co jim zůstalo od Aštara, by mnohem líp vedla profesorka. Jeho doménou byla údržba Kraksny a tady se najednou cítil starý a ztracený jako jeho máma, když ji vzal poprvé na nákupy do západního Německa.

Ital ho povzbudivě poplácal po rameni.

Vstoupili do kupole.

Uvnitř byly dva prostory oddělené nízkými přepážkami a vchod do podzemní šachty. U jedné ze zdí stál terminál, který se jen vzdáleně podobal těm, jež už Vodička znal. Dvě gugly před

terminálem upřely na příchozí černé korálkové oči. Jejich hladká těla přerušovaly podobně jako u pozemských žížal zvláštní kroužky, navíc ale byla posetá tisíci nožek. Neustále se jim chvěly, jako by se do nich opíral vítr. Když se na ně Vodička díval dlouho, začínala se mu motat hlava. Kolem obou gugel poskakovali asi dvacet centimetroví tvorové se dvěma páry dlouhých zadních nohou. Těmi předními se žížalám přehrabovaly mezi tělními články.

Giuseppe vydal zpoza šátku dávivý zvuk. „Nesnáším hmyz.“

„Technicky vzato hmyz nejsou,“ vzpomněl si Vodička.

„Myslím ty blechy, co žerou hovna. I když ty chlupaté buřty nejsou o moc lepší.“

Zastavili se před guglami jen tak blízko, aby mohli uskočit, kdyby se na ně pokusily vrhnout. Zdálo se ale, že se o nic takového pokoušet nebudou. Větší gugla stočila k Vodičkovi hlavu, nebo spíš špičku svého těla. Její mimika se nepodobala lidské, ale Giuseppe nemusel být odborník na kroužkovce, aby pochopil, že se žížalin výraz nachází na emocionální škále mezi „co to sakra je“ a „doufám, že se mi to jen zdá“. Nebylo to poprvé, co na ně někdo reagoval podobně, většinou to ale bylo proto, že se ho pokusili okrást, zabít nebo se před ním as-